FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIEGBERT ALBER

fremsat den 28. januar 1999 *

A — Indledning

1. Under nærværende sag kræver Kommissionen tilbagebetaling af et forskud, der blev ydet som finansiel støtte til et demonstrations- eller pilotprojekt på vandkraftområdet. Kommissionen har opsagt en kontrakt, der var indgået med de sagsøgte, efter at disse havde givet meddelelse om en væsentlig ændring af det oprindeligt planlagte projekt. Eftersom de sagsøgte efter Kommissionens opfattelse ikke har indgivet et forskriftsmæssigt svarskrift i sagen, har Kommissionen nedlagt påstand om, at der afsiges udeblivelsesdom.

B — Faktiske omstændigheder

2. Den 6. december 1990 indgik Kommissionen på Det Europæiske Fællesskabs vegne med SIVU [1] du plan d'eau de la Vallée du Lot (herefter »SIVU«) og Hydro-Réalisations SARL, der herved handlede i fællesskab og hæftede solidarisk, kontrakt nr. HY 84-89 FR (herefter »kontrakten«), hvorefter Fællesskabet skulle yde en finansiel støtte til følgende projekt: Opdæmning af floden Lot — indbygning af et lavtryksminivandkraftværk i dæmningen [2].

3. Den finansielle støtte blev ydet i medfør af forordning (EØF) nr. 3640/85 [3] til fremme af demonstrationsprojekter og industrielle pilotprojekter på vandkraftområdet. I henhold til afsnit I, nr. 1, litra a), i kontraktens bilag II gav Kommissionen den 31. december 1990 de sagsøgte et forskud på 83 928 ECU. Betalingen fandt sted den 17. januar 1991.

4. Den første tekniske delrapport blev sendt til Kommissionen ved skrivelse af 23. maj 1991. Kommissionen godkendte den den 4. juli 1991. Da denne rapport dog ikke indeholdt oplysninger om finansieringen, anmodede Kommissionen ved skrivelse af 5. august 1991 de sagsøgte om at sende den en finansiel rapport, der skulle omfatte perioden, hvorunder anlægsarbejderne blev påbegyndt (1.4.1990 til 30.6.1991). Denne rapport blev fremsendt ved skrivelse af 13. august 1991.

* Originalsprog: tysk.

1 — Syndicat intercommunal à vocation unique de droit français.

2 — I den originale kontrakt: »Plan d'eau sur le Lot. Intégration d'une microcentrale hydroélectrique basse chute dans le seuil.«

3 — Rådets forordning af 20.12.1985 om ydelse af finansiel støtte til fremme af demonstrationsprojekter og industrielle pilotprojekter på energiområdet (EFT L 350, s. 29).

5. Da Kommissionen, efter at have gennemgået den nye rapport, kom til den konklusion, at der ikke kunne ydes støtte til fase I og II, der nævnes i kontraktens bilag I[4], foretog den ikke flere udbetalinger. Senere søgte den uden held at fremskaffe tekniske og finansielle rapporter fra de sagsøgte for perioden fra den 1. juli til den 31. december 1991. I mangel af reaktion sendte Kommissionen den 7. oktober 1992 en rykker til de sagsøgte med krav om at få tilstillet rapporterne.

6. Ved skrivelse af 6. november 1992 gav SIVU meddelelse om en væsentlig ændring af det oprindeligt planlagte projekt som følge af en kritik, der var fremsat af miljøbeskyttelsessammenslutninger. I stedet for at bygge et lavtryks-minivandkraftværk i dæmningen måtte der følgelig bygges en dæmning med hældning. I øvrigt gav SIVU udtrykkelig afkald på nye betalinger fra Kommissionen og tilbød at tilbagebetale de indtil da modtagne beløb.

7. Ved skrivelse af 18. november 1992 opsagde Kommissionen kontrakten under henvisning til artikel 9 og krævede tilbagebetaling af det tidligere udbetalte forskudsbeløb på 83 928 ECU, med tillæg af renter fra beløbets modtagelse. Den 8. december 1992 fremsatte Kommissionen påkrav over for SIVU i form af en debitnota for det nævnte beløb, med betalingsfrist til den 28. februar 1993.

4 — Bilag I indeholder den mellem kontrahenterne aftalte plan for arbejderne.

8. De sagsøgte reagerede ikke på denne debitnota, hvorefter Kommissionen den 27. januar 1994 tilstillede SIVU en første rykkerskrivelse vedrørende tilbagebetalingen af det udbetalte forskud. Der blev sendt yderligere rykkerskrivelser til SIVU ved anbefalede breve med modtagelsesbevis den 1. juni 1994, den 31. oktober 1994 og den 12. oktober 1995.

9. Eftersom de sagsøgte heller ikke reagerede på disse skrivelser, har Kommissionen set sig nødsaget til at anlægge sag.

10. Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 2. maj 1997 har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

1) SIVU og Hydro-Réalisations SARL tilpligtes at betale Kommissionen 83 928 ECU (treogfirs tusinde ni hundrede og otteogtyve ECU), med tillæg af kreditrenter, der beregnes fra den 17. januar 1991 efter den sats, der anvendes af Den Europæiske Fond for Monetært Samarbejde (FECOM), og som offentliggøres den første hverdag i hver måned, samt morarenter efter loven fra den 28. februar 1993.

2) SIVU og Hydro-Réalisations SARL tilpligtes at betale sagens omkostninger.

11. I henhold til modtagelsesbeviset blev stævningen forskriftsmæssigt forkyndt for SIVU den 10. maj 1997. Den blev i første omgang ikke formelt forkyndt for Hydro-Réalisations.

12. Da de sagsøgte ikke havde indgivet svarskrift inden for den frist på en måned, der er fastsat i artikel 40, stk. 1, i Domstolens procesreglement, har Kommissionen ved skrivelse af 8. juli 1997 anmodet Domstolen om at afsige dom efter Kommissionens påstand i medfør af procesreglementets artikel 94, stk. 1. Det var først efter, at den havde fremsat denne begæring, at Kommissionen blev opmærksom på, at den oprindelige stævning ikke var blevet forskriftsmæssigt forkyndt for Hydro-Réalisations, og at dette selskab allerede længe havde været under likvidation. Efter at man havde fået oplyst, hvem der var likvidator for denne sagsøgte, blev stævningen forskriftsmæssigt forkyndt for denne den 30. april 1998.

13. Den 14. maj 1998 fremsendte likvidator en skrivelse til Domstolen med følgende indhold:

»1. Hydro-Réalisations SARL er trådt i tvungen likvidation ifølge dom afsagt af Tribunal de commerce de Rodez den 13. februar 1992.

2. Der er intet håb om betaling af simple fordringer.«

Skrivelsen indeholder ingen yderligere oplysninger.

14. I skrivelse af 25. juni 1998 til Domstolen har Kommissionen indtaget det standpunkt, at skrivelsen fra likvidator ikke er et svarskrift i betydningen i artikel 40, stk. 1, i Domstolens procesreglement. Skrivelsen indeholder ikke de deri nævnte angivelser, navnlig indeholder den ingen faktiske og retlige anbringender og heller ingen påstand.

15. Ved skrivelse af 25. juni 1998 har Kommissionen følgelig begæret, at Domstolen afsiger udeblivelsesdom og giver Kommissionen medhold i dens oprindelige påstand om, at de sagsøgte tilpligtes at betale 83 928 ECU med tillæg af renter.

C — Kontrakten mellem Fællesskabet og de sagsøgte

16. I det følgende gengiver jeg de afsnit i kontrakten, der er relevante for gennemgangen af sagen.

17. Ifølge artikel 1, punkt 1, er kontraktens formål at fremme gennemførelsen af følgende projekt: Opdæmning af floden Lot — indbygning af et lavtryks-minivand-

kraftværk i dæmningen, hvorved den finansielle støtte fra Fællesskabet ifølge artikel 3 er begrænset til højst 279 761 ECU.

18. Ifølge afsnit I, punkt 1, litra a), i bestemmelserne om finansiering, der findes som bilag II til kontrakten, betaler Fællesskabet et forskud på 83 928 ECU. Endvidere bestemmes det i dette afsnit, at såfremt kontrakten opsiges af de i artikel 4.3.1 nævnte grunde, tilbagebetaler kontrahenten [5] omgående det modtagne forskud med tillæg af renter.

19. Ifølge artikel 4.3 skal de sagsøgte forelægge Kommissionen tekniske og finansielle mellemrapporter på de forskellige faser af projektets gennemførelse.

20. Det bestemmes i artikel 4.3.1, at såfremt de sagsøgte ikke har mulighed for at påbegynde arbejderne på det fastsatte tidspunkt, skal de så hurtigt som muligt underrette Kommissionen om, hvorfor dette ikke er muligt, og angive en ny dato for iværksættelse af arbejderne. Efter undersøgelsen af oplysningerne og forslagene har Kommissionen herefter en frist på 30 dage til enten at godkende ændringerne eller afvise dem, hvilket har den følge, at kontrakten automatisk anses for opsagt [6]. I sidstnævnte situation skal det allerede udbetalte forskud tilbagebetales til Kommissionen med tillæg af renter.

21. Ifølge artikel 8 kan Kommissionen opsige kontrakten, såfremt kontrahenten (i den foreliggende sag de sagsøgte) misligholder de forpligtelser, der påhviler ham i medfør af kontrakten, navnlig de forpligtelser, der følger af artikel 4.3. Opsigelsen får virkning, såfremt opfyldelse efter påkrav ikke har fundet sted inden for en måned. De beløb, der allerede er udbetalt i finansiel støtte, skal derefter omgående tilbagebetales til Kommissionen, med tillæg af renter, der er påløbet fra modtagelsen af disse beløb. De skyldige renter fastsættes på grundlag af den sats, der anvendes af FECOM [7] for dennes transaktioner i ecu, som offentliggøres den første hverdag i hver måned.

22. Efter kontraktens artikel 9 har hver part ret til at opsige kontrakten, såfremt videreførelsen af arbejderne er blevet uden interesse, navnlig af tekniske, økonomiske eller finansielle grunde. Kontrahenten (de sagsøgte) skal herefter tilbagebetale det for meget modtagne til Kommissionen, med tillæg af de renter, der er påløbet efter arbejdernes afslutning eller standsning. Den anvendelige rentesats er den samme som den i kontraktens artikel 8 fastsatte.

23. I medfør af artikel 13 er De Europæiske Fællesskabers Domstol kompetent til

5 — Det vil i denne sag sige de to sagsøgte.

6 — Den originale franske version lyder: »... le contrat est résilié d'office...«.

7 — Den Europæiske Fond for Monetært Samarbejde.

at behandle tvister vedrørende kontraktens gyldighed, fortolkning og gennemførelse.

24. I medfør af artikel 14 finder fransk ret anvendelse på kontrakten.

D — De processuelle regler

25. Artikel 38 i EF-statutten for Domstolen bestemmer:

»Undlader den, der behørigt er indstævnt, at indgive svarskrift, afsiges der en udeblivelsesdom over ham...«

26. Artikel 94, stk. 1, i Domstolens procesreglement bestemmer:

»Svarer en sagsøgt, som er lovligt indstævnt, ikke på stævningen i de foreskrevne former og inden for den fastsatte frist, kan sagsøgeren fremsætte begæring om, at Domstolen afsiger dom efter hans påstand.«

Det bestemmes i samme artikels stk. 2:

»Før udeblivelsesdommen afsiges, undersøger Domstolen efter at have hørt generaladvokaten, om sagen kan antages til realitetsbehandling, om formkravene er opfyldt, samt om sagsøgerens påstande forekommer begrundede...«

27. Artikel 40, stk. 1, i Domstolens procesreglement fastlægger indholdet af svarskriftet:

»Inden en måned efter stævningens forkyndelse skal sagsøgte indgive sit svarskrift. Dette skal indeholde:

a) sagsøgtes navn og adresse

b) de faktiske og retlige anbringender, der gøres gældende

c) sagsøgtes påstande

d) angivelse af de beviser, der påberåbes.

...«

28. I det omfang det er nødvendigt, skal jeg i forbindelse med min stillingtagen omtale andre enkelte punkter i Kommissionens skriftlige indlæg samt i de relevante bestemmelser.

E — Stillingtagen

29. I en udeblivelsessag skal Domstolen undersøge, om sagen kan antages til realitetsbehandling (generelle og specielle formalitetsbetingelser), og om sagsøger kan gives medhold (sagsøgerens påstande »forekommer begrundede«).

Formaliteten

30. Der er ingen tvivl om, at den oprindeligt indgivne stævning kan admitteres, efter at stævningen også er blevet behørigt forkyndt for den anden sagsøgte — Hydro-Réalisations — den 30. april 1998.

31. Det er alene et spørgsmål i den foreliggende sag, om de særlige betingelser for at afsige udeblivelsesdom er opfyldt, dvs. at der ikke er indgivet noget svarskrift, eller dette ikke er blevet indgivet forskriftsmæssigt.

32. Ifølge artikel 40, stk. 1, i Domstolens procesreglement skal svarskriftet navnlig indeholde de faktiske og retlige anbringender, der gøres gældende, samt sagsøgtes påstande.

33. SIVU har ubestrideligt overhovedet ikke reageret på stævningen, som blev lovligt forkyndt for det, og der foreligger følgelig intet svarskrift i sagen. Likvidator for Hydro-Réalisations har meddelt, at selskabet har været under likvidation siden 1992, og at der ikke er noget håb om betaling af simple fordringer.

34. Domstolen har for nyligt i sagen Kommissionen mod Iraco [8] taget stilling til, om et skriftligt indlæg, der var indgivet til Domstolen, indeholdt de oplysninger, der kræves i et svarskrift. I den nævnte sag var skrivelsen fra sagsøgte betegnet »svarskrift og modkrav«, hvilket angav en vis hensigt til at svare i sagen. Det kunne navnlig

8 — Dom af 3.12.1998, sag C-337/96, Sml. I, s. 7943.

udledes af det svar, der var blevet givet i den pågældende sag, at sagsøgte udtrykkelig havde afslået at tilbagebetale de udbetalte beløb til Kommissionen. Domstolen lagde følgelig til grund, at der var blevet indgivet et forskriftsmæssigt svarskrift.

35. I modsætning til hvad der var tilfældet i den nævnte sag, indeholder skrivelsen fra den anden sagsøgtes likvidator imidlertid overhovedet ingen faktiske eller retlige anbringender. Skrivelsen fra likvidator i nærværende sag kan ikke tillægges et lignende indhold som det, der fandtes at fremgå af det skriftlige indlæg, der var indgivet i sagen Kommissionen mod Iraco. Likvidator tager overhovedet ikke stilling til Kommissionens argumenter, og navnlig ses der ikke at være nogen hensigt til at tage til genmæle. Såfremt man af sætningen om, at der ikke var noget håb om betaling, ville udlede, at sagsøgte tager til genmæle over for Kommissionens krav, ville dette for det første være i strid med ordlyden af artikel 40, stk. 1, i Domstolens procesreglement, og for det andet ville man tillægge disse få ord en betydning, som de tydeligvis ikke har. Det fremgår ikke af denne skrivelse, i hvilket omfang — hvis overhovedet — sagsøgte tager til genmæle over for Kommissionens krav.

36. Skrivelsen fra likvidator kunne endog tværtimod fortolkes modsat, nemlig således at retten til tilbagebetaling ikke bestrides som sådan. Argumentationen ville i så fald ikke så meget gå på spørgsmålet om, hvorvidt retten til tilbagebetaling består, som den omstændighed, at det efterfølgende er blevet umuligt at inddrive det skyldige beløb.

37. Det fremgår i det hele af det anførte, at der ikke er indgivet noget forskriftsmæssigt svarskrift, og at betingelsen for at afsige udeblivelsesdom følgelig er opfyldt.

Spørgsmålet, om sagsøger skal gives medhold

38. For så vidt angår spørgsmålet, om sagsøger skal gives medhold, påhviler det i medfør af procesreglementets artikel 94, stk. 2, Domstolen at undersøge, om Kommissionens påstande forekommer begrundede.

39. Kommissionen kræver for det første, at de sagsøgte tilbagebetaler det udbetalte forskud. For det andet fremsætter den krav på renter i henhold til kontrakten, der er påløbet fra modtagelsen af forskuddet, samt renter efter loven, der er påløbet efter udstedelsen af debitnotaen (28.2.1993).

40. En ret til tilbagebetaling af forskuddet kunne siges at følge af kontraktens arti-

kel 9, som Kommissionen henholdt sig til som grundlag for at opsige den.

41. Efter artikel 9 kan kontrakten opsiges, såfremt videreførelsen af de aftalte arbejder er blevet uden interesse, navnlig af tekniske, økonomiske eller finansielle grunde.

42. Kommissionen har begrundet sin anvendelse af artikel 9 med, at den ved skrivelse af 7. oktober 1992 havde rettet påkrav til de sagsøgte om at tilstille den de tekniske og finansielle rapporter, der er forudset i kontrakten. Dermed havde den — Kommissionen — tilkendegivet, at den i givet fald ville opsige kontrakten i tilfælde af misligholdelse. Kommissionen har anført, at eftersom SIVU for sit vedkommende i skrivelsen af 6. november 1992 havde meddelt, at det havde været nødvendigt at ændre det oprindeligt aftalte projekt som følge af den kritik, der var fremført af miljøbeskyttelsessammenslutninger, og at SIVU havde til hensigt at tilbagebetale forskuddet, opsagde Kommissionen kontrakten med hjemmel i artikel 9. Efter dens mening var videreførelsen af projektet blevet uden interesse. Det er i den forbindelse uvæsentligt — bemærker Kommissionen — at arbejderne vedrørende projektet allerede var påbegyndt.

43. Det er ubestrideligt, at det er uden interesse at videreføre projektet, når — som det er tilfældet her — indsigelserne fra miljøbeskyttelsessammenslutningerne resulterer i, at det i sig selv bliver umuligt at gennemføre det planlagte projekt.

44. Det er imidlertid et spørgsmål, om opsigelsesretten i henhold til artikel 9 ikke forudsætter, at der allerede er udført arbejder. En sådan fortolkning synes at finde støtte i denne bestemmelses ordlyd, for der tales heri om videreførelse af arbejdsprogrammet. Men når der som i den foreliggende sag endnu ikke er gennemført noget arbejde (anlægsarbejde) overhovedet, kunne det spørgsmål rejses, om det er muligt at opsige kontrakten på grundlag af artikel 9.

45. Kommissionens opsigelse af kontrakten på grundlag af artikel 9 forekommer dog mulig. Før påbegyndelsen af arbejderne havde de sagsøgte i første omgang blot sendt en første teknisk delrapport til Kommissionen. Efter at det blev klart, at det ikke længere var muligt at gennemføre projektet som oprindeligt planlagt på grund af de indsigelser, der var fremsat miljøbeskyttelsessammenslutningerne, underrettede SIVU Kommissionen om tingenes tilstand. SIVU gav endvidere afkald på nye udbetalinger og foreslog at tilbagebetale, hvad der var modtaget indtil da. Det må for så vidt anerkendes, at Kommissionen har ret, når den finder, at det er blevet uden formål at videreføre projektet.

46. Såfremt det i medfør af kontraktens artikel 9 er muligt at opsige, selv om der allerede er udført arbejder — hvilket i praksis vil ramme den misligholdende part hårdere — må man alt andet lige så meget mere kunne opsige kontrakten, når de konkrete anlægsarbejder i forbindelse med projektet endnu ikke er påbegyndt. Det ville i øvrigt være uden mening først at afvente påbegyndelsen af arbejderne eller ligefrem at kræve dem iværksat, for at en kontrakt kan opsiges, når det allerede forinden er fastslået, at projektet ikke kan gennemføres i sin oprindelige skikkelse.

47. I nærværende sag kan dette spørgsmål i øvrigt forblive ubesvaret, da Kommissionen også — i stedet for at opsige kontrakten — havde kunnet hæve den i medfør af artikel 8. Dette havde Kommissionen ret til, fordi de sagsøgte ikke havde overholdt de forpligtelser, der fulgte af den med Kommissionen indgåede kontrakt. Uanset et påkrav fra Kommissionen havde de sagsøgte nemlig ikke fremsendt de rapporter, der er omhandlet i kontraktens artikel 4.3.

48. *I nærværende sag* er retsvirkningerne de samme, hvad enten man anvender artikel 8 eller artikel 9. Såvel det udbetalte forskud som de skyldige aftalte renter skulle have været betalt. Vel bestemmes det i kontraktens artikel 9, at kravet på renter principielt først opstår fra tidspunktet for afslutningen eller standsningen af arbejderne. I det foreliggende tilfælde er der imidlertid stadig ikke udført noget arbejde (vedrørende byggeri); kun den første tekniske delrapport er blevet udarbejdet. Dette kan dog kun ses som en forberedende foranstaltning og således stadig ikke som en aktivitet, som kunne sidestilles med udførelsen af arbejderne. Når der imidlertid — som i det foreliggende tilfælde — overhovedet ikke er udført nogle bygningsarbejder, kan den manglende udførelse af arbejderne fuldt ud sidestilles med standsning af arbejderne i kontraktens artikel 9's forstand. I den forbindelse løber retten til renter ifølge kontraktens artikel 9 fra tidspunktet for modtagelsen af pengene (dvs. den 17.1.1991) og følgelig i denne sag fra det samme tidspunkt som i tilfælde af opsigelse på grundlag af artikel 8.

49. Det følger herefter af det ovenfor anførte — såvel som af Kommissionens argumentation, som på dette punkt er tilstrækkeligt grundlag for realitetsbedømmelsen af begæringen om afsigelse af udeblivelsesdom — at Kommissionens påstand forekommer begrundet.

50. Hvad herefter angår spørgsmålet om størrelsen af det rentebeløb, som Kommissionen gør krav på, skal det bemærkes, at Kommissionen kun er berettiget til renter, for så vidt som de aftalte renter skyldes fra modtagelsen af forskuddet. Kravet om renter derudover (morarenter efter loven) er ikke begrundet.

51. Det var blevet aftalt i kontrakten, såvel i forbindelse med artikel 8 som i forbindelse med artikel 9, at der i tilfælde af opsigelse skulle betales renter efter den sats,

der anvendes af FECOM for dennes transaktioner i ecu, som offentliggøres den første hverdag i hver måned.

52. Efter fransk ret, som finder anvendelse i medfør af kontraktens artikel 14, kan renter kun kræves enten med hjemmel i kontrakten eller i henhold til loven (artikel 1153 i code civil). Renterne skal dække det tab, der følger af, at fordringshaver ikke havde rådighed over et vist beløb i en bestemt periode. Dette tab er imidlertid fuldt erstattet ved den aftalte rente. Det ville følgelig være urimeligt yderligere at tildele fordringshaveren — i denne sag Kommissionen — renter derudover. Hvad angår det yderligere tab som følge af forsinkelsen kan fordringshaveren stadig gøre dette gældende og kræve det erstattet efter lovens bestemmelser.

53. I nærværende sag har Kommissionen imidlertid ikke nedlagt nogen yderligere erstatningspåstand, hvorfor den i sidste ende (udelukkende) er berettiget til de skyldige aftalte renter.

54. Afslutningsvis må det således fastslås, at Kommissionens påstand om tilbagebetaling af forskuddet, med tillæg af renter, kun forekommer begrundet for så vidt som påstanden vedrører forskudsbeløbet selv samt de aftalte renter.

55. Det følger i det hele af det anførte, at der alene skal gives Kommissionen medhold i påstanden for dette beløbs vedkommende, og at de sagsøgte i øvrigt skal frifindes.

F — Sagens omkostninger

56. I medfør af artikel 69, stk. 2, første afsnit, i Domstolens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Som omhandlet i artikel 69, stk. 2, andet afsnit, er de sagsøgte i den foreliggende sag solidarisk hæftende skyldnere. Efter artikel 69, stk. 2, kan Domstolen fordele sagens omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. I nærværende sag har Kommissionen først nedlagt påstand om tilkendelse af sagsomkostningerne. Den har kun tabt sagen på det punkt, at den har krævet et for højt beløb i renter. Sammenlignet med det beløb, der i alt er krævet, udgør de ikketilkendte renter imidlertid ikke et stort beløb, hvorfor det forekommer ret og rimeligt at pålægge de sagsøgte at betale samtlige sagsomkostninger.

G — Mulighed for at begære genoptagelse

57. Ifølge artikel 94, stk. 4, i Domstolens procesreglement kan der fremsættes begæring om genoptagelse af en sag, hvori der er afsagt udeblivelsesdom, inden en måned efter dommens forkyndelse.

H — Forslag til afgørelse

58. Jeg foreslår, at Domstolen i medfør af artikel 94, stk. 2, i Domstolens procesreglement afsiger følgende udeblivelsesdom i sagen:

»1) SIVU du plan d'eau de la Vallée du Lot og Hydro-Réalisations SARL i likvidation betaler in solidum Kommissionen et beløb på 83 928 ECU (treogfirs tusinde ni hundrede og otteogtyve ECU), med tillæg af kreditrenter, der beregnes fra den 17. januar 1991 på grundlag af den sats, der anvendes af FECOM for dennes transaktioner i ecu, som offentliggøres den første hverdag i hver måned.

2) For så vidt angår de yderligere påståede morarenter efter loven frifindes de sagsøgte.

3) De sagsøgte betaler sagens omkostninger.«